

LIV CONSTANTINE

Az utolsó Mrs. Parrish

HarperCollins

LIV CONSTANTINE

AZ UTOLSÓ

MRS.

PARRISH

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Constantine and Valerie Constantine,
2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018
A mű eredeti címe: *The Last Mrs. Parrish*
(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)
• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-549-0

- *Borító design:* Barczag Andrea
- *Fotó:* Thinkstock

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

LYNNE AJÁNLÁSA:

*Lynnek, a másik könyvmolynak,
megszámlálhatatlanul sok okból*

VALERIE AJÁNLÁSA:

Colinnak, amiért mindezt lehetővé tette

I. RÉSZ

AMBER

EGY

Amber Pattersonnak elege volt abból, hogy láthatatlan. Három hónapja minden egyes nap lejött ebbe az edzőterembe – három hosszú hónapja nézi ezeket a naplopó nőket, amint azon az egyetlenegy dolgon dolgoznak, amely érdekli őket. Csak önmagukkal voltak elfoglalva, és Amber az utolsó dollárját is fel merte volna tenni arra, hogy nem ismernék fel őt az utcán, pedig mindennap körülbelül másfél méternyire edzettek egymástól. Számukra ő csak egy jelentéktelen tartozék volt, amelyet észrevenni sem érdemes. Ő azonban nem törődött velük – egyikükkel sem. Annak, hogy mindennap pontban nyolckor idekényszerítette magát ehhez a géphez, egyetlenegy oka volt.

Már nagyon unta a mindennapos rutint – hogy halálra fárasztotta magát, miközben a nagy lehetőségre várt. A szeme sarkából meglátta, amint a jellegzetes, aranyszínű Nike cipő fellép a mellette lévő gépre. Amber kihúzta magát, és úgy tett, mintha teljesen belemerült volna a saját gépe állványán elhelyezett magazinba, aztán oldalra fordult, és félénken rámosolygott a gyönyörű szőkeségre, aki viszonzásul udvariasan odabiccentett neki. Amber a vizes üvege után nyúlt, közben pedig szándékosan úgy lépett, hogy megcsússzon, és leverje az újságot, amely a szomszédja gépe mellett landolt.

– Jaj, istenem, annyira sajnálom – mondta Amber fülig vörösödve.

Mielőtt azonban lehajolhatott volna, a szőke nő abbahagyta a pedálozást, majd homlokráncolva visszaadta neki a magazint.

– Maga az *is* magazint olvassa? – kérdezte a nő.

– Igen, ez a Cisztás Fibrózis Alapítvány lapja. Évente kétszer jelenik meg. Ismeri?

– Igen, ismerem. Az egészségügyben dolgozik?

Amber lesütötte a szemét, aztán ismét fölneézett a nőre.

– Nem. A húgomnak volt cisztás fibrózisa – felelte, és hagyta, hogy a szavak még egy darabig köztük lebegjenek.

– Sajnálom, nagyon tapintatlan voltam. Nem tartozik rám – mondta a nő, majd visszaszállt az ellipszis trénerre.

Amber megrázta a fejét.

– Nem, semmi baj. Talán ismer valakit, akinek cisztás fibrózisa van?

A nő szemében fájdalom tükröződött, amikor Amberre nézett.

– A húgomnak volt. Húsz évvel ezelőtt vesztettem el őt.

– Nagyon sajnálom. Hány éves volt?

– Csak tizenhat. Két év volt köztünk a korkülönbség.

– Charlene csak tizennégy volt. – Amber lelassított, és a kézfejjével megtörölte a szemét. Komoly színészi teljesítmény kellett hozzá, hogy sírjon egy hűg miatt, aki sosem létezett. A három valódi lánytestvére élt és virult, Amber azonban már két éve nem beszélt velük.

A nő gépe leállt.

– Jól van?

Amber szipogott egyet, majd vállat vont.

– Még ennyi év után is nagyon nehéz.

A nő egy hosszú pillanatig csak nézte Ambert, mintha fontolgatna valamit, aztán kezet nyújtott.

– Daphne Parrish vagyok. Mit szólna hozzá, ha beülnénk valahová, és elbeszélgetnénk egy kávé mellett?

– Biztos benne? Nem szeretném félbeszakítani az edzését.

Daphne bólintott.

– Igen. Tényleg szívesen beszélgetnék magával.

Amber remélte, hogy az arcára varázsolt mosoly hálásnak tűnik, és ő is leszállt a gépéről.

– Ez remekül hangzik – mondta, miközben kezet fogott Daphnevel. – Amber Patterson vagyok. Nagyon örvendek.

Aznap este Amber egy kád habos vízben fekvő merlot-t kortyolgatott, és közben az *Entrepreneur* magazin egyik képét nézegette, aztán mosolyogva félretette az újságot, lehuntya a szemét, és a kád szélére hajtotta a fejét. Nagyon elégedett volt az aznapi eredménnyel. Fel volt készülve rá, hogy több időt kell rászánnia erre, de Daphne megkönnyítette a dolgát. Miután néhány percig csevegtek a kávé fölött, rátértek arra a témára, amely valójában felkeltette Daphne érdeklődését iránta.

– Azok, akiknek nincs személyes tapasztalatuk, képtelenek megérteni ezt – mondta Daphne szenvedélytől csillogó szemmel. – Julie sosem volt teher a számomra, de a középiskolás barátaim mindig arra biztattak, hogy rázzam le őt, és ne engedjem, hogy velünk lógjon. Nem voltak képesek fölfogni, hogy számomra minden perc számított, mert nem tudhattam, hogy a húgom mikor kerül megint kórházba, és ha bekerül, kijön-e még valaha.

Amber előrehajolt, és megpróbált érdeklődést színlelni, miközben magában kiszámolta, mennyit érhet összesen Daphne gyémánt fülbevalója, teniszkarotója és a tökéletesen manikűrözött, napbarnított kezén hordott gyűrűje. Legalább százezer dollárnyi holmit viselt XS-es méretű testén, mégis folyamatosan csak a szörnyű gyerekkora miatt nyávogott. Amber elfojtott egy ásítást, és feszülten elmosolyodott.

– Tudom. Én kimaradtam az iskolából, hogy vigyázzak a húgomra, anyánk pedig elmeheessen dolgozni. Majdnem kirúgták a sok hiányzás miatt, és nem engedhettük meg magunknak, hogy elveszítsük az egészségbiztosításunkat. – Amber elégedett volt, hogy milyen könnyedén jött a szájára a hazugság.

– Ó, ez borzalmas – kotkodácsolta Daphne. – Ez az egyik oka annak, hogy az alapítványom annyira fontos nekem. Pénzügyi segítséget nyújtunk azoknak a családoknak, amelyeknek nem telik olyan ellátásra, amilyenre szükségük lenne. A *Julie Mosolya* a kezdetektől kiemelten foglalkozik ezzel a problémával.

Amber meglepetést színlelt.

– A *Julie Mosolya* a te alapítványod? Ez ugyanaz a *Julie*? Mindent tudok a *Julie Mosolyáról*, évek óta olvasok róla. Le vagyok nyűgözve.

Daphne bólintott.

– Rögtön az egyetem befejezése után alapítottam. A férjem volt az első adományozóm – mondta, majd egy kissé szégyenlősen elmosolyodott. – Így ismerkedtünk meg.

– Nem mostanában lesz valami nagy adománygyűjtés?

– De igen. Néhány hónap még hátravan addig, de sok a teendő. Mondd csak... á, mindegy.

– Nem, mit akartál mondani? – erősködött Amber.

– Hát, csak meg akartam kérdezni, hogy volna-e kedved segíteni. Jó lenne olyasvalakivel együtt dolgozni, aki megérti...

– Nagyon szívesen segítenék – vágott közbe Amber. – Nem keresek sokat, de időm van, amit felajánlhatok. Amit csináltok, az nagyon fontos. Ha belegondolok, hogy milyen sokat jelent... – Amber az ajkába harapott, és visszapislogta a könnyeit.

Daphne elmosolyodott.

– Csodálatos – mondta, majd elővett egy névjegyet. – A bizottság csütörtök délelőtt tízkor ülészik nálam. El tudsz jönni?

Amber szélesen elmosolyodott, és megpróbált úgy tenni, mintha még mindig a betegség körül keringenének a gondolatai.

– Ki nem hagynám.

KETTŐ

A Bishops Harborból New Yorkba tartó vasárnapi vonat zötyögése békés merengésbe ringatta Ambert, aki az ablak mellett ült, a fejét a háttámlának támasztotta, és időnként kinyitotta a szemét, hogy vessen egy pillantást az elsuhanó tájra. Visszagondolt arra az alkalomra, amikor először ült vonaton. Hétéves volt, és az anyjával utazott. Július volt – Missouriban az a nyár legforróbb és legfülledebb hónapja –, a vonat légkondicionálója pedig hol működött, hol nem. Még most is szinte látta maga előtt az anyját, amint hosszú ujjú, fekete ruhában, mosolytalan arccal, szemérmesen összeszorított térddel és egyenes derékkal ül. Világosbarna haját a szokásos kontyba tűzte, és egy pár fülbevalót is viselt – apró gyöngyös, beszúros fülbevalót, amelyet különleges alkalmakra tartogatott. Amber úgy vélte, hogy az anyja édesanyjának a temetése különleges alkalomnak számított.

Amikor leszálltak a koszos kis állomáson Warrensburgben, a levegő odakint még fojtogatóbb volt, mint a vonat belsejében. Frank bácsi, az anyja bátyja már várta őket, aztán mindannyian bezsúfolódtak a leharcolt, kék teherkocsiba. Amber a szagra emlékezett a legjobban – izzadság, föld és doh keveréke –, és arra, hogy a repedezett bőrülés a húsába vágott. Végtelennek tetsző kukoricaföldek és kisebb-nagyobb tanyák mellett hajtottak el. Fáradtnak tűnő faházak mellett, amelyeknek az udvara rozsdás gépekkel, kerék nélküli autóroncokkal és törött fémketrecékkel volt tele. Ez a hely még annál a helynél is nyomasztóbb volt, mint ahol ők éltek, és Amber azt kívánta, bárcsak őt is otthon hagyták volna, mint a hűgait, az anyja azonban azt mondta, hogy a hűgái még túl fiatalok egy temetéshez, ő azonban már elég idős ahhoz, hogy lerója a tiszteletét. A lány ugyan nagyrészt elfojtotta magában annak a rettenetes hétvégének az emlékét, de azt a visszataszító kopottságot, amely körülvette, soha nem tudta elfelejteni – a nagyszülei iszapszínű nappaliját, amelyben minden barna vagy rozsdasárga színű volt; a nagyapja szúros szakállát, miközben a túltömött foteljében ült szigorúan és morcosan a viseltes trikójában és khakiszínű nadrágjában. Amber megértette, hogy az anyja miért olyan komor és sótlan, amilyen, őbenne pedig akkor született meg a vágy valami több és jobb iránt.

Amikor a vele szemben ülő férfi fölállt, és megbökte őt az aktatáskájával, Amber kinyitotta a szemét, és rádöbrent, hogy megérkeztek a Grand Central pályaudvarra. Gyorsan magához vette a táskáját és a blézerét, és csatlakozott a leszálló utasok áradatához. A pályaudvar pompás csarnokát sosem tudta megunni – micsoda kontraszt ahhoz a sok évvel ezelőtti, koszos kis vasútállomáshoz képest. Amber kényelmes tempóban sétált el a pályaudvar üzleteinek csillogó kirakatai előtt, amelyek tökéletes előhírnökei voltak a város hangulatának, aztán kilépett az épületből, és a Negyvenkettedik utcán elsétált a Fifth Avenue-ig. Ez a havonta megismételt zárandoklat már olyan megszokott dolog volt a számára, hogy bekötött szemmel is végig tudta volna csinálni.

Az első megállója mindig a közkönyvtár volt. Itt le szokott ülni az egyik hosszú olvasóasztalhoz, miközben a nap beragyogott a magas ablakokon, és magába itta a gyönyörű mennyezeti freskók látványát. Ma különösképpen megnyugtatta a polcokon sorakozó könyvek látványa, amely arra emlékeztette, hogy minden tudás a rendelkezésére áll, amire csak szüksége van. Itt szokott olvasgatni, és felfedezni azokat a dolgokat, amelyeknek a segítségével kifőzhette a terveit. Most húsz percig üldögélt csendben és nyugodtan, amíg készen nem állt arra, hogy ismét kimenjen az utcára, és továbbhaladjon a Fifth Avenue-n.

Lassan, de céltudatosan sétált el az utcát szegélyező luxusüzletek mellett. Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Gucci, Prada, Cartier – a világ egyik legnevesebb és legdrágább butikja a másik után. Amber már mindegyikben járt. Belélegezte a finom bőr és az egzotikus parfümök illatát, és beledörzsölte a bőrébe a bársonyos balzsamokat és drága olajokat, amelyek csábítóan kínálták magukat a díszes tesztgelyekben.

Elhaladt a Dior és a Chanel üzlet mellett, és egy pillanatra megállt, hogy megcsodáljon egy

ezüst és fekete színű ruhát a kirakatban. Elképzelte magát a ruhában, amint feltűzött hajjal és tökéletes sminkkel jelenik meg benne egy bálteremben a férje karján, és minden nő irigykedve nézi, aki mellett csak elhalad. Aztán északnak fordult, és elért a Bergdorf Goodmanhez, valamint az időtlen Plaza Hotelhez. Szívesen felment volna a vörös szőnyeges lépcsőkön, amelyek a nagy előcsarnokhoz vezettek, de már egy óra is elmúlt, ő pedig éhes volt. Hozott magával egy szerény kis ebédet otthonról, mert a kemény munkával megkeresett pénzéből nem futotta arra, hogy múzeumba is elmenjen, és még ebédet is vegyen magának Manhattanben. Átment az Ötvennyolcadik utcán a Central Parkba, leült egy padra, amely a nyüzsgő utcára nézett, és elővett a táskájából egy kis almát, valamint egy mazsolával és más magvakkal töltött zacskót. Lassan evett, közben pedig nézte a dolguk után siető embereket, és már legalább századszor gondolt arra, hogy milyen szerencsés, amiért megmenekült a szülei sivár életétől, a földhözragadt beszélgetésektől, a kiszámíthatóságtól. Az anyja sosem értette meg Amber ambícióit. Azt mondta, hogy a lány túlságosan is magasra törekszik, és ez a fajta gondolkodásmód csak arra jó, hogy bajba kerüljön. Amber végül megmutatta neki, és végre maga mögött hagyott mindent – bár talán nem egészen úgy, ahogy tervezte.

Befejezte az ebédjét, majd átvágott a parkon, hogy a Metropolitan Múzeumban töltsse a délutánt, mielőtt egy kora esti vonattal visszamenne Connecticutba. Az elmúlt két év során a Met minden zugát bejárta: tanulmányozta a műalkotásokat, valamint előadásokat hallgatott meg róluk és az alkotóikról. Először meglehetősen nyomasztó volt, hogy mennyire nem tudott semmit, de aztán módszeresen, lépésről lépésre mindent elolvasott a kölcsönkönyvekből a művészettörténetről és a művészekről, amit csak tudott. Minden hónapban új információkkal felvértezve látogatott el a múzeumba, hogy a saját szemével is lássa mindazt, amiről olvasott. Tudta, hogy a legtájékozottabb műkritikusokon kívül most már bárkivel képes intelligens beszélgetést folytatni. Attól a naptól kezdve, hogy elhagyta azt a túlsúfolt házat Missouriban, azon dolgozott, hogy egy új, továbbfejlesztett Ambert teremtsen, aki a leggazdagabbak társaságában is könnyedén elboldogul. Eddig minden a tervei szerint haladt.

Némi idő elteltével átsétált abba a galériába, amelyet általában utoljára szokott meglátogatni, és hosszú ideig álldogált Tintoretto egyik kis tanulmánya előtt. Maga sem tudta, hányszor bámulta már meg ezt a karcot, de a forrásjelzés beleégett az agyába – „Ajándék Jackson és Daphne Parrish gyűjteményéből”. Amber kelletlenül elfordult, majd megkereste az új Aelbert Cuyp-kiállítást. Elejétől a végéig elolvasta azt az egyetlenegy könyvet, amely Bishops Harbor könyvtárában megtalálható volt Cuypról. Azelőtt még sosem hallott erről a művészről, és meglepetten konstataálta, hogy milyen termékeny és híres. Végigsétált a kiállításon, aztán megállt az előtt a kép előtt, amely annyira megtetszett neki a könyvben, és amelyet nagyon szeretett volna élőben megnézni. *The Maas at Dordrecht in a Storm*. A kép még pompásabb volt, mint amilyenre számított.

Egy idősebb pár állt mellette, láthatóan őket is egészen megbabonázta a festmény.

– Fantasztikus, nem igaz? – kérdezte a nő Ambertől.

– Még fantasztikusabb, mint képzeltem – válaszolta a lány.

– Ez egészen másmilyen, mint a tájképei – szólalt meg a férfi is.

Amber úgy válaszolt, hogy közben le sem vette a szemét a képről.

– Igen, de a különböző holland kikötőkről több fenséges képet is készített. Tudták, hogy bibliai jeleneteket és portrékat is festett?

– Tényleg? Nekem fogalmam sem volt.

Talán olvasnotok kellene, mielőtt elmentek egy kiállításra, gondolta magában Amber, de nem szólt semmit, csak rájuk mosolygott, aztán továbbment. Imádta fitogtatni a tudását, és úgy gondolta, hogy egy olyan férfi, mint Jackson Parrish, aki rendkívül büszke a kulturális ízlésére, szintén imádná ezt a tudást.

HÁROM

Ambernek epés irigység szorította össze a torkát, amikor megpillantotta a Long Island Soundon álló, elegáns házat. A dollármilliókat érő ingatlan nyitott, fehér kapuja mögött buja növényzet, és a diszkrét sövényre extravagánsan ráfutó rózsabokrok rejtőztek, maga az udvarház pedig egy fehér és szürke színekben pompázó, zezzugos, kétemeletes épület volt. Azokra a képekre emlékeztette Ambert, amelyeket a Nantucketen és Martha's Vineyardon található luxusnyaralókról látott. A ház fenségesen terpeszkedett a part mellett.

Ez egy olyasfajta otthon volt, amely biztonságosan el van rejtve mindazoknak a szemé elől, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy így éljenek. Erre jó a gazdagság, gondolta magában Amber. Hatalmat és eszközöket ad ahhoz, hogy elbújj a világ elől, ha akarsz – vagy ha nincs más választásod.

A lány leparkolta a tízéves, kék Toyota Corolláját, amely nevetségesen ki fog tűnni a hamarosan befutó, legújabb típusú Mercedesek és BMW-k közül, aztán lehunyta a szemét, vett néhány lassú, mély lélegzetet, és felidézte mindazt, amit az elmúlt hetek során az eszébe vésett. Ezen a reggelen nagyon gondosan választotta ki az öltözékét: egyenes szálú, barna haját egy teknőcmintás hajpánttal fogta hátra, és csak minimális mennyiségű sminket tett föl – egy leheletnyi pirosítót, valamint némi színezett szájfényt. Mindehhez egy gondosan kivaszt, bézsszínű twill szoknyát és egy hosszú ujjú, fehér pamutpólót vett föl, amelyeket egy L.L.Bean katalógusból rendelt. A szandálja tartós és egyszerű darab volt, amely minden nőiességet nélkülözött. A csúf, nagy keretes szemüveg, amelyre az utolsó pillanatban talált rá, tette teljessé a képet. Amikor indulás előtt még egyszer belenézett a tükörbe, nagyon meg volt elégedve magával. Egyszerű, szürke kisegérnek akart látszani, aki az égvilágon senkire nem jelenthet veszélyt – főleg nem olyasvalakire, mint Daphne Parrish.

Noha tudta, hogy egy picit talán udvariatlannak tűnik, néhány perccel korábban érkezett a megbeszéltnél. Így egyedül lehet egy kicsit Daphnevel, mielőtt a többi nő megérkezik, ami a bemutatkozásakor is jól jöhet. Fiatalnak és meghatározhatatlannak fogják találni, egy egyszerű dolgozó méhecskének, akihez Daphne méltóztatott leereszkedni, és akit kegyeskedett bevonni a jótékonyági tevékenységébe.

Amber kinyitotta a kocsija ajtaját, és kiszállt a zúzottkővel leszórt felhajtóra. Úgy tűnt, mintha a kavicsokat egyesével válogatták volna össze a formájuk és a tisztaságuk alapján, mielőtt gondosan szétszórták és elgereblyézték volna őket. Miközben a ház felé lépkedett, a lány alaposan megnézte a kertet és az épületet. Rájött, hogy a hátsó bejáraton át fog bemenni – a főbejárat természetesen a vízre nézett –, de a homlokzat így is nagyon tetszetős volt. Balra egy lilaakáccal benőtt fehér lugast látott, amely alatt két hosszú pad kapott helyet. Amber már sokat olvasott az ilyen fajta gazdagságról, és számtalan képet megnézett a szupergazdagok és híres filmsztárok otthonait bemutató magazinokban, illetve online videóknak, de élőben most először látott ilyesmit.

A lány fölment a széles lépcsőn, és becsöngetett. A hatalmas ajtó metszett üveglapokkal volt kirakva, így Amber belátott a ház első felébe vezető, hosszú folyosóra. Miközben a tenger ragyogó kékjét nézte, hirtelen Daphne bukkant fel előtte, hogy mosolyogva kinyissa neki az ajtót.

– Nagyon örülök, hogy el tudtál jönni – mondta a nő, miközben kézen fogta Ambert, és bevezette.

Amber az arcára varázsolta azt a szégyenlős mosolyt, amelyet a tükör előtt gyakorolt be.

– Köszönöm, hogy meghívtál, Daphne. Már alig várom, hogy segíthessek.

– Nagyon örülök, hogy velünk fogsz dolgozni. Erre gyere. A télikertben fogjuk tartani a megbeszélést – mondta Daphne, miközben bevezette Ambert egy hatalmas, nyolcszögletű helyiségbe, amelynek padlótól a plafonig érő ablakai voltak, a bútorokat pedig nyáriás színekben pompázó kárpit borította. A franciaablakok nyitva álltak, Amber pedig belélegezhette a sós,

tengeri levegő kábító illatát.

– Kérlek, foglalj helyet. Van még néhány percünk a többiek érkezéséig – mondta Daphne.

Amber leült a plüss szófára, Daphne pedig vele szemben foglalt helyet az egyik sárga karosszékben, amely tökéletesen illett a helyiség többi bútorának hanyag eleganciájához. A lányt bosszantotta, hogy Daphnet úgy vette körül a gazdagság és a privilégium légköre, mintha a születési előjoga lett volna. Mintha csak a *Town & Country* magazinból lépett volna ki a tökéletesen szabott, szürke nadrágjában és a selyemblúzában, amelyekhez mindössze gyöngy beszúros fülbevalót viselt. Az arisztokratikus arcát keretező, ragyogó szőke haja laza hullámokban hullott a vállára. Amber úgy sejtette, hogy csak a ruha és a fülbevaló is megér legalább háromezer dollárt, az ujján lévő hatalmas kőről és a Cartier Tank karóráról már nem is beszélve. A lány ránézett a saját órájára – egy olcsó, áruházi darabra –, és látta, hogy még körülbelül tíz percet tölthetnek kettesben.

– Még egyszer köszönöm, hogy segíthetek, Daphne.

– Én tartozom köszönettel neked. Mindig jól jön a segítő kéz. Úgy értem, a többiek is fantasztikusak, és nagyon keményen dolgoznak, de te megérted, miről van szó, mert te is átélted. – Daphne fészkelődni kezdett a székén. – A húgaimról sokat beszélgettünk a múltkor, de magunkról alig. Azt tudom, hogy nem idevalósi vagy. Jól emlékszem, hogy Nebraskában születtél?

Amber alaposan begyakorolta a sztoriját.

– Igen, így van. Nebraskában éltem, de a húgom halála után eljöttem onnan. Az egyik középiskolai barátnőm ide járt főiskolára. Amikor hazajött a húgom temetésére, azt mondta, hogy talán jót tenne nekem a változás, és persze őrá is mindenben számíthatok. Igaza volt. Sokat segített nekem a dolog. Már majdnem egy éve Bishops Harborban élek, de nem telik el úgy nap, hogy ne jutna eszembe Charlene.

Daphne figyelmes tekintettel nézte a lányt.

– Őszinte részvétem. Aki nem élte át, az nem tudja, milyen fájdalmas érzés elveszíteni egy testvért. Én is mindennap gondolok Julie-ra. Néha elemi erővel tör rám az emlékezés. Ezért is olyan fontos nekem ez a munka. Az én lányaim szerencsére egészségesek, de sajnos rengeteg családot sújt ez a borzalmas betegség.

Amber felvett egy ezüstkeretes fotót, amely két kislányt ábrázolt. Mindketten szőkék és napbarnítottak voltak, egymáshoz illő fürdőruhát viseltek, és egymást átkarolva, törökülésben ültek egy mólón.

– Ők a lányaid?

Daphne a képre nézett, és boldogan elmosolyodott.

– Igen, ő Tallulah, ő pedig Bella. Tavaly nyáron készült a kép a tónál.

– Nagyon aranyosak. Hány évesek?

– Tallulah tíz, Bella pedig hét. Örülök, hogy vannak egymásnak – mondta Daphne elhomályosuló szemmel. – Imádkozom, hogy ez sose változzon meg.

Amber azt olvasta, hogy a színészek úgy tudnak végszóra sírni, hogy felidéznek valami nagyon szomorú emléket. Ő is megpróbálkozott ezzel, de a legszomorúbb dolog, amely az eszébe jutott, az volt, hogy nem ő ül Daphne székében, és nem ő ennek a háznak az úrnője. Azért megpróbált legalább lehangoltnak látszani, miközben visszatette a fotót az asztalra.

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő, Daphne pedig fölállt, hogy ajtót nyisson. Kifelé menet még azt mondta:

– Tölts magadnak kávé vagy teát, és vegyél süteményt. Ott van minden a tálalón.

Amber fölállt, de a táskáját letette a Daphne széke melletti székre, hogy lefoglalja azt magának. Miközben kitöltött magának egy csésze kávé, a többiek izgatott köszönet és ölelés közepette beözönlöttek a helyiségbe. A lány utálta a lármát, amelyet a csapatba verődött nők adtak ki magukból, olyan volt, mintha tyúkok kotkodácsoltak volna.

– Hahó, mindenki! – Daphne hangja túlharsogta a csacsogást, és mindenki elcsendesedett. A házigazda odament Amberhöz, és átkarolta a vállát. – Szeretném bemutatni bizottságunk legújabb tagját, Amber Pattersont. Amber csodálatosan ki fogja egészíteni a csoportunkat. Sajnos bennfentes, a húga tisztás fibrózisban halt meg.

Amber lesütötte a szemét, közben pedig hallgatta a nők együttérző mormolását.

– Miért nem ülünk le, és akkor mindenki egyesével bemutatkozhat – javasolta Daphne, majd csészével és csészealjjal a kezében leült, vetett egy pillantást a lányai fotójára, amelyet aztán meg is igazított. Amber körbepillantott, miközben a nők sorban rámosolyogtak, és megmondták a nevüket – Lois, Bunny, Faith, Meredith, Irene és Neve. Mindannyian kifogástalanul néztek ki, de ketten közülük különösen felkeltették Amber figyelmét. A filigrán Bunnynak hosszú, egyenes szőke haja volt, zöld szeme pedig úgy volt kisminkelve, hogy a festék még jobban kihangsúlyozza a szépségét. Minden szempontból tökéletes volt, és ezt tudta is magáról. Amber látta őt néhányszor az edzőteremben a falatnyi kis nadrágjában és a sportmelltartójában, amint örülten edz, de Bunny üres tekintettel nézett vissza rá, mintha még sosem látta volna őt. Amber szívesen emlékeztette volna, hogy: Ó, igen. Téged ismerlek. Te vagy az, aki azzal henceg a barátnőinek, hogy megcsalja a férjét.

Aztán ott volt Meredith, aki egyáltalán nem illett a többiek közé. Az öltözéke drága volt ugyan, de visszafogott, nem olyan feltűnő, mint a többieké. Kis arany fülbevalót viselt, valamint egy egysoros, sárgás gyöngysort a barna pulóverén. A tweed szoknyája furcsa volt, sem elég hosszú, sem pedig elég rövid ahhoz, hogy divatos legyen. A megbeszélés előrehaladtával kiderült, hogy nem csak a külsejét tekintve más, mint a többiek. Egyenes háttal és felszegett fejjel ült a székén, minden mozdulatából sugárzott a gazdagság és a jó neveltetés, az éppen csak kihallható bentlakásos iskolai akcentusa miatt a mondanivalója sokkal átgondoltabbnak tűnt, mint a többieké, miközben megbeszélték a zárt licites árverés részleteit. Egzotikus nyaralások, gyémánt ékszerek, vintage borok – a hosszú listán egyik tétel drágább volt, mint a másik.

Miután vége lett a megbeszélésnek, Meredith odament Amberhöz, és leült mellé.

– Üdvözöllek a Julie Mosolyánál, Amber. Őszinte részvétem a húgod miatt.
– Köszönöm – mondta Amber egyszerűen.
– Már régóta ismeritek egymást Daphnevel?
– Ó, nem. Csak nemrég találkoztunk. Az edzőteremben.
– Micsoda véletlen – mondta Meredith kifürkészhetetlen hangon, közben pedig olyan tekintettel nézett a lányra, mintha átlátna rajta.
– Szerencsés nap volt mindkettőnk számára.
– Igen, úgy tűnik. – Meredith egy pillanatra elhallgatott, tetőtől talpig végigmérte Ambert, aztán halványan elmosolyodott, és fölállt. – Örülök, hogy találkoztunk. Már nagyon várom, hogy jobban megismerjük egymást.

Amber veszélyt érzett, de nem Meredith szavaiban, hanem valahogy a modorában. De talán csak beképzelte magának a dolgot. A lány visszatette az üres csészéjét a tálalóasztalra, aztán a franciaablakon keresztül kilépett a teraszra. Egy darabig a hosszan elnyúló Long Island Soundot nézte, aztán megpillantott a távolban egy vitorlást, amely fenséges látványt nyújtott a hullámozó vitorláival. A terasz másik végéből még megcsodálta a homokos tengerpartot, aztán amikor megfordult, hogy visszamenjen, Meredith hangját hallotta meg a télikertből.

– Most őszintén, Daphne, mennyire ismered ezt a lányt? Az edzőteremben találkoztatok? Tudsz bármit is a háttéréről?

Amber csendben megállt az ajtó mellett.

– Ugyan már, Meredith. Csak annyit kellett tudnom, hogy a húga CF-ben halt meg. Mit akarsz még? Fontos neki, hogy pénzt gyűjtsünk az alapítványnak.

– Leellenőrizted? – kérdezte Meredith még mindig szkeptikus hangon. – Tudod, család, iskolák, ilyesmik?

– Ez egy önkéntes munka, nem pedig legfelsőbb bírósági kinevezés. Azt akarom, hogy benne legyen a bizottságban. Nagy segítség lesz, meglátod.

Amber kihallotta az ingerültséget Daphne hangjából.

– Jól van, jól van. A te bizottságod. Nem hozom föl többet a témát.

Amikor távolodni hallotta a lépteiket, Amber belépett a helyiségbe, aztán gyorsan bedugta a mappáját a szófa egyik párnája alá, hogy úgy tűnjön, mintha otffelejtette volna. A mappában a

megbeszélésről készített jegyzetei voltak, valamint egy fotó, amely az egyik zsebben rejtőzött. Mivel semmi más, azonosításra alkalmas információ nem volt a mappában, Daphnenek mindenképpen kutatnia kell majd benne, és akkor megtalálja a fényképet. Amber tizenhárom éves volt a képen. Az egy jó nap volt, egyike azon keveseknek, amikor az anyjuk korán eljöhettek a tisztítóból, és el tudta vinni őket a parkba. A fotón Amber éppen a kishúgát hintáztatta. Azt írta rá a kép hátuljára, hogy „Amber és Charlene”, pedig a húgát Trudynak hívták.

Meredith kemény dió lesz. Azt mondta, hogy szeretné jobban megismerni őt, ő azonban gondoskodni fog róla, hogy olyan keveset tudjon meg róla, amilyen keveset csak lehet. Nem fogja hagyni, hogy valami társasági sznob packázzon vele. Az utolsó ember, aki megpróbálkozott ezzel, megkapta a magáét.

NÉGY

Amber kinyitotta az üveg Josht, amelyet egy különleges alkalomra tartogatott. Szánalmas volt, hogy még egy tizenkét dolláros cabernet-vel is spórolnia kellett, de a nyamvadt kis összeg, amelyet az ingatlanügynökségnél keresett, még a lakbérre is alig volt elég. Mielőtt Connecticutba költözött volna, kutatást végzett, kiválasztotta a célpontját, Jackson Parrisht, és így kötött ki Bishops Harborban. Valamelyik szomszédos városkában valószínűleg talált volna olcsóbb szállást is, de ha itt élt, nagyobb eséllyel futhatott bele Daphne Parrishbe, és az itteni élet előnyeit élvezhette. Ezenkívül imádott ennyire közel lenni New Yorkhoz.

Amber arcán mosoly terült szét. Felidézte azokat az időket, amikor Jackson Parrish után nyomozott. Órákig szörfözött a neten, miután olvasott egy cikket a nemzetközi cégről, amelyet a férfi alapított. Még a lélegzete is elállt, amikor Jackson fotója megjelent a képernyőjén. Sűrű, fekete hajával, telt ajkával és kobaltkék szemével a férfi a filmvászonon is megállta volna a helyét. Amber elolvasott egy interjút a *Forbes* magazinban, amely Jacksonról szólt, és arról, hogyan alapította meg a Fortune 500 listára is felkerülő cégét. A következő link a *Vanity Fair* cikkéhez vezetett, amely a gyönyörű, nála tíz évvel fiatalabb Daphnevel kötött házasságáról szólt. Amber elnézegette a képet a két imádni való gyerekükről, akik egy sűrű-fehér színű, deszkaburkolatú ház előtt ültek a strandon. A lány mindent kiderített a Parrish házaspárról, amit csak tudott, amikor pedig rábukkant a *Julie Mosolyára*, az alapítványra, amelyet Daphne alapított, megfogalmazódott a fejében egy terv. A terv megvalósításához pedig az volt az első lépés, hogy Bishops Harborba költözött.

Amikor visszagondolt arra a kisstílű házasságra, amelyet még odahaza Missouriban próbált meg tető alá hozni, nevetnie kellett. Az a dolog nagyon rosszul végződött, ő azonban nem fogja még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát.

Fölemelte a poharát, és odaintett a mikro ajtajáról visszanezítő tükörképének.

– Amberre – mondta, majd miután ivott egy korty bort, letette a poharat a pultra.

Kinyitotta a laptopját, és beírta a keresőbe Meredith Stanton nevet, mire linkek egész tömkelege jelent meg Meredith személyes, illetve jótékonyági eredményeivel. Meredith Bell Stanton abból a Bell családból származott, amely Thoroughbred versenylovakat tenyésztett. A cikkek szerint Meredithnek a lovaglás volt a szenvedélye. Lovagolt, vadászott, ugratott, és úgy általában mindent csinált, amit lovakkal csak csinálni lehet. Ambert nem lepte meg a dolog. Meredithre rá volt írva, hogy „lómániás”.

Amber megnézett egy fotót Meredithről és a férjéről, III. Randolph H. Stantonról, amely egy jótékonyági rendezvényen készült New Yorkban, és arra a következtetésre jutott, hogy a jó öreg Randolphnak bizonyára karó van a fenekébe dugva. Persze a bankszakma elég száraz mulatság, gondolta magában. Az egyetlen előnye a pénz, és úgy tűnt, Stantonéknak bőven van belőle.

Meredith után Bunny Nichols következett, akiről Amber sokkal kevesebb információt talált. March Nichols, a prominens, ám könyörtelen New York-i ügyvéd negyedik felesége kísértetiesen hasonlított a második és a harmadik feleségre. Amber úgy sejtette, hogy a szőke particicák a zsanerei. Az egyik cikk „egykori modellnek” nevezte Bunnyt. Nevetséges. Inkább egykori sztriptíz táncosnőnek tűnt.

Amber ivott még egy utolsó kortyot a poharából, aztán bedugaszolta az üveget, bejelentkezett a Facebookra az egyik hamis profiljával, és rákeresett arra a profilra, amelyet minden este megnézett új fotók és bejegyzések után kutatva. A szeme összeszűkülte, amikor meglátta a képet, amelyen egy kisfiú az egyik kezében uzsonnás dobozt tartott, a másikkal pedig annak a gazdag ribancnak a kezébe kapaszkodott – „Első nap a St. Andrew’s Akadémián”, aztán pedig egy szellemtelen komment „Anyu még nem áll készen”, egy szomorú emoji kíséretében. St. Andrew’s, az iskola odahaza, amelybe Amber mindig is vágyott. A lány legszívesebben odaírta volna, hogy: *Anyu és*

Apu hazug személtádák, de inkább becsukta a laptopot.

ÖT

Amber a csörgő telefonra nézett, és elmosolyodott. Amikor látta, hogy rejtett számról hívják, már sejtette, hogy Daphne az. Hagyta, hogy bekapcsoljon a hangposta. Daphne üzenetet hagyott. Másnap megint megpróbálkozott, de Amber megint nem vette fel. Ezek szerint megkerült a mappa. Amikor aznap este megint csörögni kezdett a telefon, Amber végre fölvette.

– Hallo? – suttogta.

– Amber?

Egy sóhaj, aztán egy halk „Igen?”

– Daphne vagyok. Minden rendben? Már többször hívtalak.

Amber fuldokló hangot adott ki, aztán megszólalt, ezúttal egy kicsit hangosabban.

– Szia Daphne. Igen, sajnálom. Nagyon nehéz napom volt.

– Mi a baj? Történt valami? – Amber kihallotta az aggodalmat a másik nő hangjából.

– Most van az évforduló.

– Ó, drágám, sajnálom. Nem akarsz átjönni? Jackson elutazott. Kinyithatnánk egy üveg bort.

– Komolyan?

– Persze. A gyerekek alszanak, de különben is itt van az egyik dadus, ha szükségük lenne valamire.

Hát persze hogy ott van az egyik dadus. Isten őrizz, hogy valamit magának kelljen csinálnia.

– Ó, Daphne, az nagyszerű lenne. Hozzak valamit?

– Csak saját magadat. Akkor vizlát később.

Amikor odaért a ház elé, Amber elővette a telefonját, és írt egy üzenetet Daphnének:

Itt vagyok. Nem akartam csöngetni, nehogy felébresszem a lányokat.

Az ajtó kinyílt, Daphne pedig betessékelte a lányt.

– Milyen figyelmes tőled, hogy üzenetet küldtél.

– Köszönöm, hogy áthívtál – mondta Amber, majd átnyújtott egy üveg vörösbor.

Daphne megölelte őt.

– Köszönöm, de igazán nem kellett volna.

Amber megvonta a vállát. A bor egy olcsó merlot volt az italboltból. Biztos volt benne, hogy Daphne sosem fogja meginni.

– Gyere. – Daphne bevezette Ambert a nappaliba, ahol már ki volt nyitva egy üveg bor, a dohányzóasztalon pedig két félig megtöltött pohár állt. – Vacsoráztál már?

Amber megrázta a fejét.

– Nem, de nem is vagyok éhes – mondta, majd leült, felemelte a poharát, és ivott egy kortyocskát.
– Ez nagyon finom.

Daphne szintén leült, majd ő is felemelte a poharát.

– Ezt a testvéreinkre, akik a szívünkben élnek tovább.

Amber Daphneéhez koccintotta a poharát, ivott még egy kortyot, aztán kitörölt egy nem létező könnycseppet a szeme sarkából.

– Ne haragudj. Biztosan azt hiszed, hogy egy romhalmaz vagyok.

Daphne megrázta a fejét.

– Dehogyan hiszem azt. Semmi baj. Velem beszélhetsz róla. Mesélj nekem a húgodról.

Amber egy pillanatig hallgatott, aztán belekezdett.

– Charlene volt a legjobb barátnőm. Egy szobában laktunk, és éjszakába nyúlóan beszélgetünk arról, mit fogunk csinálni, ha felnövünk, és kijutunk abból a házból. – A lány elfintorodott, és ivott még egy kortyot. – Az anyánk egy cipővel dobálta meg az ajtót, ha úgy gondolta, hogy túl

sokáig maradunk fent, ezért aztán mindig suttoztunk, hogy meg ne halljon minket. Mindent elmondtunk egymásnak. Beszéltünk az álmainkról, a reményeinkről...

Daphne csendben hallgatta a lányt, de gyönyörű szeme megtelt együttérzéssel.

– Nagyszerű ember volt. Mindenki szerette, de ez nem szállt a fejébe. Vannak, akik beképzeltnek lesznek, de Char nem volt ilyen. Ő kívül-belül gyönyörű volt. Az emberek megbámulták, amikor elmentünk valahová. – Amber egy pillanatig habozott, aztán felszegte a fejét. – Egy kicsit olyan volt, mint amilyen te vagy.

Daphne feszülten felnevetett.

– Aligha mondanék ilyesmit magamról.

Aha, persze, gondolta magában Amber.

– A gyönyörű emberek természetesnek veszik a dolgot, és nem tűnik fel nekik, hogy mások mit csinálnak. A szüleim mindig azzal viccelődtek, hogy neki jutott a szépség, nekem pedig az ész.

– Micsoda kegyetlenség. Ez borzasztó, Amber. Te gyönyörű lány vagy – kívül-belül egyaránt.

Már majdhogynem túl könnyű volt, gondolta magában Amber – csináltass magadnak előnytelen frizurát, ne tegyél fel sminket, vegyél fel szemüveget, görnyeszd meg a vállad, és voilà! Már meg is született a szegény, csúnyácska lány. Daphne meg akart menteni valakit, Amber pedig örömmel állt a rendelkezésére.

– Ezt csak úgy mondod. De semmi baj. Nem kell mindenkinek gyönyörűnek lennie. – Amber fölemelt egy szövetkeretbe foglalt fotót Tallulah-ról és Belláról. – A lányaid is csoda szépek.

Daphne arca felragyogott.

– Nagyszerű gyerekek. Igazi áldás, hogy vannak nekem.

Amber továbbra is a fotót tanulmányozta. Tallulah úgy nézett ki, mint egy kis méretű felnőtt a komoly arckifejezésével és a förtelmes szemüvegével, a szőke fürtös, kék szemű Bella viszont egy kis hercegnőnek tűnt. Sokat fognak még rivalizálni egymással a jövőben, gondolta magában Amber. Kíváncsi volt, hogy kamaszkorukban Bella vajon hány pasit fog elszeretni az egyszerű nővérétől.

– Julie-ről is van képed?

– Persze. – Daphne felállt, és elhozott egy fotót a konzolasztalról. – Tessék.

Amber a fiatal lányra nézett, aki körülbelül tizenöt éves lehetett a kép készültekor, és már-már túlvilági szépség sugárzott nagy, barna, csillogó szeméből.

– Szép lány – mondta Amber, majd fölnézett Daphnere. – Nem lesz könnyebb, igaz?

– Nem, nem igazán. Néha még nehezebb is.

Megitták az üveg bort, aztán felbontottak még egyet, miközben Amber még több történetet hallgatott meg Daphne és az ő tökéletes, halott húga tündérmesébe illő kapcsolatáról. Egy egész pohár bort kiöntött a lefolyóba, amikor kiment a mosdóba, aztán visszament a nappaliba, és egy kissé kásás hangon azt mondta Daphnenek.

– Ideje indulnom.

Daphne megrázta a fejét.

– Nem kellene vezetned. Maradj itt éjszakára.

– Nem, nem. Nem akarok alkalmatlankodni.

– Ragaszkodom hozzá. Gyere. Bekísérlek az egyik vendégszobába.

Daphne átkarolta Amber derekát, és végigvezette a gusztustalanul nagy házon, föl a lépcsőn a második emeletre.

– Azt hiszem, ki kell mennem a mosdóba. – Amber igyekezett sürgetést belevinni a hangjába.

– Hát persze. – Daphne bekísérte a fürdőszobába Ambert, aki magára csukta az ajtót, majd leült a vécére. A hatalmas és stílusosan berendezett fürdőszobában volt egy pezsgőfürdő kád, és egy akkora zuhanyzó, amelyben az egész királyi család elfért volna. Nagyobb volt, mint Amber garzonlakása. Amikor a lány végül kiment, Daphne az ajtó előtt várt rá.

– Jobban érzed magad? – A nő hangja aggódalmasan csengett.

– Egy kicsit még szédülök. Lefeküdhetnék egy percre?

– Természetesen – felelte Daphne, majd végigvezette a lányt a hosszú folyosón az egyik

vendégszobáig.

Amber éles szeme rögtön felmérte a terepet – a friss, fehér tulipánok gyönyörűen mutattak a mentazöld fal előtt. Ki tart friss virágot a vendégszobában, amikor nem is vár vendéget? A fényes fapadlót részben vastag, fehér flokati szőnyeg borította, amely csak még tovább fokozta az elegancia és a luxus érzetét. A magas ablakok előtt hullámszófátyolszövet függöny lebegett.

Daphne az ágyhoz segítette Ambert, aki leült, és végigsimított a kezével a hímzett ágytakarón. Hozzá tudna szokni ehhez. Lehunyta a szemét, és nem kellett színlelnie, hogy kerülgeti az álmot. Amikor kinyitotta a szemét, Daphne ott állt mellette.

– Itt fogsz aludni, ragaszkodom hozzá – mondta a nő, majd odament a szekrényhez, és kivett belőle egy hálóinget, meg egy köntöst. – Tessék, vedd föl ezeket. Odakint várok, amíg átöltözöl.

Amber levette a pulóverét és a farmerjét, az ágyra dobta őket, majd belebújt a selymes, fehér hálóingbe, és befeküdt az ágyba.

– Készen vagyok – kiáltott ki.

Daphne visszajött, és végigsimított a homlokán.

– Szegénykém. Pihenj csak.

Amber érezte, hogy betakargatják.

– A szobámban leszek, a folyosó másik végén.

Amber kinyitotta a szemét, és megragadta Daphne karját.

– Kérlek, ne menj el. Nem maradnál itt velem, ahogy a húgoddal szoktunk?

Daphne egy pillanatig habozott, de aztán lefeküdt az ágy másik felére Amber mellé.

– Dehogynem, drágám. Nem megyek sehová, amíg el nem alszol. Itt leszek, ha szükséged lenne valamire.

Amber elmosolyodott. Hogy mire volt szüksége Daphnetől? Mindenre.

HAT

Amber a *Vogue* magazint lapozgatta, miközben egy kliens nyávogását hallgatta a telefonban, aki azért panaszkodott, mert elhappoltak előle egy 5 millió dolláros házat. A lány utálta a hétfőket, amikor is neki kellett helyettesítenie a recepcióst ebéidőben. A főnöke azonban megígérte neki, hogy amikor a következő hónapban felvesznek egy új embert, megszabadulhat ettől a feladattól.

Amikor Bishops Harborba költözött, titkárnőként kezdett a Rollins Realty nevű ingatlancég lakóingatlan-részlegénél, és a munka minden percét utálta. Csupa elkényeztetett nő és arrogáns férfi volt az ügyfelük, akik mind rendkívül fontos embereknek érezték magukat. Az a típus, aki sosem lassítja le a kocsiját egy négyes kereszteződésben, mert meg van róla győződve, hogy mindig neki van elsőbbsége. Amber időpontokat egyeztetett velük, felhívta őket, ha volt valamilyen új fejlemény, de ők alig vettek tudomást a létezéséről. A lánynak feltűnt, hogy az ügynökökkel is csak egy hajszálnyival viselkedtek udvariasabban, a modortalanságuk azonban így is nagyon feldühítette őt.

Ezt az első évet arra használta, hogy egy esti tanfolyamon mindent megtanuljon a kereskedelmi célú ingatlanok kereskedelméről. Minden olyan könyvet kivett a könyvtárból, amely a témába vágott, és néha annyira beléjük feledkezett hétvégenként, hogy még ebédelni vagy vacsorázni is elfelejtett. Amikor aztán úgy érezte, hogy készen áll, megkereste a Rollins kereskedelmi részlegének főnökét, Mark Jansent, és kifejtette neki a véleményét egy zónaváltoztatási szavazásról, amelyről az egyik újságban olvasott, valamint arról, hogy egy sikeres szavazás mit jelentene az egyik ügyfelük számára. Jansen teljesen el volt ájulva a tájékozottságától, és elkezdett odajárni az asztalához, hogy megbeszéljen vele bizonyos ügyeket. Amber néhány hónapon belül asztalt kapott a férfi irodája előtt, és ettől kezdve együtt dolgozott vele. A sok olvasásnak és Jansen gyámkodásának köszönhetően Amber szakértelme egyre nőtt. Mark szerencsére jó főnök volt; egy elkötelezett családapa, aki tisztelettel és kedvesen bánt a lánnyal. Amber pontosan ott volt, ahol a tervei szerint lennie kellett. Nem volt másra szüksége, csak időre és elszántságra, elszántságnak pedig nem volt híján.

Fölnézett, amikor Jenna, a recepciósné egy gyűrt McDonald's-os zacskóval és egy doboz üdítővel a kezében belépett az ajtón. Nem csoda, hogy ilyen kövér, gondolta magában Amber undorodva. Hogy lehet valakinek ilyen kevés önuralma?

– Hahó, csajszi, köszi a helyettesítést! Minden rendben volt? – A mosoly még teliholdszerűbbé tette Jenna arcát, mint amilyen egyébként is volt.

Amber felhorgadt. *Csajszi?*

– Csak egy idióta panaszkodott, mert valaki más vette meg a házat.

– Ó, az csak Mrs. Worth lehetett. Olyan csalódott szegény. Sajnálom őt.

– Ne vesztegesd rá a könnyeidet. Most majd jól kisírja magát a férje vállán, és megkapja a nyolcmilliós házat a másik helyett.

– Jaj, Amber, te olyan vicces vagy.

Amber tanácstalanul rázta meg a fejét, aztán otthagyta Jennát.

Aznap este, miközben a kádban áztatta magát, a lány visszagondolt az elmúlt két évre. Készen állt arra, hogy mindent maga mögött hagyjon – a tisztító vegyszereket, amelyek égették a szemét és az orrát, a mocskot, amely a ruhákról a kezére tapadt, és a nagy tervét, amely balul ütött ki. Már majdnem a kezében volt a főnyeremény, amikor minden összeomlott. Szóba sem jöhetett, hogy ott maradjon. Amikor elhagyta Missourit, gondoskodott róla, hogy még véletlenül se tudjanak a nyomára bukkanni.

A víz kezdett kihűlni, úgyhogy Amber kiszállt a kádból, és belebújt egy vékony frottírköntösbe. Nem létezett semmilyen régi iskolatárs, aki Connecticutba hívta volna. Mindössze néhány nappal azután bérelte ki az aprócska, bútorozott apartmant, hogy megérkezett Bishops Harborba. A sivár,

fehér falakon nem volt semmi, a padlót pedig egy ódivatú, borsózöld plüss-szőnyeg borította, amely valószínűleg már az 1980-as évek óta itt volt. Egyetlen ülőalkalmatosságként egy kopott karfájú, kárpitozott pamlag szolgált, amelyhez néhány petyhüdt díszpárna is tartozott. A kétszemélyes szófa egyik végében egy műanyag asztal kapott helyet, amely azonban teljesen üres volt, még egy lámpa sem állt rajta. A lakás egyetlen fényforrása az alacsony plafonról a rojtos lámpaernyő alól kikandikáló egy szem villanykörte volt. Ez a hely csak arra volt jó, hogy aludjon benne, de addig megfelelt, amíg véghez nem viszi a tervét. Az majd kárpótolja mindenért.

Gyorsan megtörölközött, fölvette a pizsamanadrágját, meg egy pulóvert, majd leült a lakás egyetlen ablaka előtt álló kis íróasztalhoz, és megnyitotta a számítógépén a Nebraskáról szóló fájlt. Daphne nem tett föl több kérdést a gyerekkoráról, de nem ártott felfrissíteni a sztoriját. Nebraska volt az első állomás, miután elhagyta Missourit, és ott fordult meg a szerencséje. Le merte volna fogadni, hogy még a legidősebb ott lakónál is többet tudott Eustisről, és az ott tartott Wurst Tag nevű kolbászfesztiválról. Átolvasta az oldalakat, aztán becsukta a mappát, és elővette azt a nemzetközi ingatlanpiacról szóló könyvet, amelyet hazafelé jövet vett ki a könyvtárból. A vaskos könyv ajtófélfának is elment volna, Amber pedig tudta, hogy hosszú éjszakák fáradságos munkája áll előtte, mire elolvassa.

A lány elmosolyodott. Igaz, hogy a lakása kicsi és szűkös volt, de olyan sok éjszakán keresztül álmodozott arról, hogy saját szobája legyen, amikor a három húgával lakott együtt az apjuk által a padláson kialakított szobában, hogy egy cseppet sem bántódott emiatt. Abban a szobában mindig felfordulás volt, akárhogy igyekezett is, mert a húgai ruhái, cipői és könyvei állandóan szanaszét heverték. Amber megőrült ettől. Neki rendre volt szüksége – fegyelmezett rendszerre. Most pedig végre ő maga uralta a világot. És a sorsát.